

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 152/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátska kancelária, Sibírska 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So 87/2015 z 27. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 So 87/2015 z 27. júla 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sd 92/2014 Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) o opravnom prostriedku podanom sťažovateľom podľa § 250l Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), preskúmal rozhodnutia Sociálnej poisťovne – ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) č. 550 612 6725 0 z 23. októbra 2014 a 28. októbra 2014, ktorými bolo rozhodnuté, že sťažovateľovi k 12. júnu 2013 nevznikol nárok na starobný dôchodok, pretože sťažovateľ *„... nedovršíl dôchodkový vek (62 rokov) ako to ukladá § 65 ods. 1, 2, zákona č. 461/2003 Z. z. a nesplnil ani zákonné podmienky na nárok na nižší dôchodkový vek (od 58 rokov veku života)“*. Sociálna poisťovňa tak rozhodla na základe žiadostí sťažovateľa, ktorými si opakovane uplatnil nárok na priznanie starobného dôchodku k 12. júnu 2013 už vo veku 58 rokov s tým, aby sa mu na účely priznania tohto nároku už v tomto veku zohľadnilo, že ako profesionálny vojak odpracoval pred 1. januárom 2000 potrebný počet rokov v službe zaradenej do I. (II.) kategórie funkcií, pričom takáto vojenská služba vykonávaná v tomto období sa v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“) považovala za výkon zamestnania zaradeného do I. (II.) pracovnej kategórie na účely priznania starobného dôchodku už pri dosiahnutí 58 rokov fyzického veku žiadateľa v zmysle § 174 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Sd 92/2014 z 24. apríla 2015 ako vecne správne potvrdil obidve opravným prostriedkom sťažovateľa napadnuté rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pričom toto rozhodnutie krajského súdu bolo potvrdené aj v odvolacom konaní rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 87/2015 z 27. júla 2016.

3. *Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že tak rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok najvyššieho súdu „... vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci“, pretože tieto vo veci konajúce súdy, rovnako ako pred nimi aj Sociálna poisťovňa, mu nesprávne započítali všetky ním odslúžené roky v armáde ako*

profesionálneho vojaka, ako aj odpracované roky v civilnom zamestnaní, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že Sociálna poisťovňa od neho pre zohľadnenie nižšieho veku ako 62 rokov pre priznanie starobného dôchodku v zmysle § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. „vyžaduje“, aby vykonával službu v ozbrojených silách až k 31. decembru 1999, v dôsledku čoho sa sťažovateľ „... nie vlastnou vinou ocitol v konflikte mocenských záujmov štátu...“, pretože výkon služby v ozbrojených silách v tomto, resp. do tohto obdobia nezávisel od jeho vôle, keďže „... po prevrate a páde režimu v roku 1989 v ČSSR bola rozpustená vojenská útočná formácia...“, a sťažovateľ bol spolu s ďalšími k 31. augustu 1990 nútene prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. V uvedených súvislostiach sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež uviedol:

„Pokiaľ Sociálna poisťovňa odmieta sťažovateľovi zohľadniť dobu poistenia v obidvoch systémoch a odmieta zohľadniť životnú situáciu, v ktorej sa v 61 rokoch ocitol, je to v zmysle Ústavy SR znevýhodňovanie jeho osoby voči iným osobám. Takýmto konaním Sociálnej poisťovne dochádza tiež k jeho diskriminácii oproti poberateľom starobných dôchodkov...

Sťažovateľ usudzuje, že nárok na starobný dôchodok z preferovaných pracovných kategórií mu vznikol a vznikol mu nárok aj na odchod do starobného dôchodku v zníženom fyzickom veku.

... Vylúčenie doby vojenskej základnej služby a trvania služobného pomeru vojaka z povolania pre nárok na starobný dôchodok Sociálna poisťovňa oprela o ustanovenie § 21 ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb., pričom Sociálnej poisťovni ušlo zo zreteľa, že sťažovateľ nevykonával vojenskú službu vojaka z povolania v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. Z toho dôvodu nemôžeme akceptovať nesprávny záver Sociálnej poisťovne, že obdobie výkonu vojenskej základnej služby, či služby vojaka z povolania v ČSLA nemožno považovať za obdobie dôchodkového poistenia (pozri ustanovenie § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z.).

Podľa prechodného ustanovenia § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z., sa za obdobie dôchodkového poistenia považuje aj obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby získané do 31.12.2003, ak toto obdobie policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a nebol im priznaný invalidný výsluhový

dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu a preto nie je možné pre sťažovateľa stanoviť iné, menej výhodné podmienky pre posúdenie vzniku nároku na starobný dôchodok.“

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Slovenská republika, zastúpená Najvyšším súdom SR, v konaní vedenom na Najvyššom súde SR, pod čís. k.: 10So/87/2015, porušila právo sťažovateľa:

██████████... upravené v čl. 46., ods. 1., Ústavy SR a v čl. 6., ods. 1., Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, je v rozpore so zákonom, najmä s právom sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a právom na súdnu ochranu.

2/ Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR čís. k.: 10So/87/2015 z 27.07.2016 a zároveň prikazuje Najvyššiemu súdu SR, aby vo veci ďalej konal a aby rozhodol.

3/ Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €, ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4/ Najvyšší súd SR je povinný nahradiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (v zmysle § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov) trovy právneho zastúpenia vo výške 303,16 € a to všetko na bežný účet advokáta JUDr. Mariána ĎURINU...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

8. Najvyšší súd svoj rozsudok v podstatnej časti odôvodnil takto:

„Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol a pre zdôraznenie správnosti rozsudku dopĺňa ďalšie dôvody. Poukazuje pritom na ustálenú súdnu prax NS SR v rozhodnutiach napr. sp. zn. 7So/71/2012 zo dňa 29.05.2013; sp. zn. 9So/62/2009 zo dňa 28.10.2009 alebo sp. zn. 9So/88/2011 zo dňa 25.04.2012.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o nároku na starobný dôchodok z hľadiska, či navrhovateľ ku dňu 12.06.2013 spĺňa podmienky dovŕšenia dôchodkového veku a získania potrebnej doby dôchodkového poistenia pre vznik nároku na starobný dôchodok v zmysle § 65 zákona o sociálnom poistení resp. v zmysle § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 21 ods. 1 písm. d) zákona o sociálnom zabezpečení a § 174 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnom zabezpečení.

Podľa potvrdenia Ministerstva obrany Slovenskej republiky, sekcie ekonomiky a finančného manažmentu, odbor financovania a účtovníctvo zo dňa 12.10.2012 totižto vyplýva, že navrhovateľ bol zamestnancom v zamestnaní zaradenom v I. kategórii funkcií v období od 01.09.1973 do 21.09.1986 a od 30.11.1989 do 30.8.1990, t. j. spolu 5 044 dní, t. j. 13 rokov a 299 dní a v zamestnaní zaradenom do II. kategórii funkcií od 22.09.1986 do 29.11.1989, kde získal 1 165 dní, t. j. 3 roky a 70 dní.

Z citovaného ustanovenia § 21 ods. 1 písm. d) zákona o sociálnom zabezpečení vyplýva, že navrhovateľovi by mohol vzniknúť nárok na starobný dôchodok dovŕšením veku 58 rokov, ak by vykonával službu zaradenú do I. kategórie funkcií aspoň 20 rokov.

Predpokladom skoršieho vzniku nároku na starobný dôchodok v zmysle § 174 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnom zabezpečení už od dovŕšenia veku 58 rokov je však nielen splnenie podmienky získania zamestnania zaradeného do I. pracovnej kategórie uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h), resp. v službe I. kategórie funkcií, v rozsahu aspoň 16 rokov, ale podľa § 174 ods. 2 tohto zákona aj splnenie podmienky, že také zamestnanie trvalo do 31.12.1999, ktorú navrhovateľ nespĺnil.

Z uvedených dôvodov mal aj odvolací súd za preukázané, že navrhovateľ ku dňu 12.06.2013 nespĺňa podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa

§ 65 ods. 1, 2 a § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení resp. podľa § 21 ods. 1 tohto zákona.

Rozhodnutie odporkyne z toho dôvodu považoval za súladné so zákonom, a preto rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdil podľa § 250ja ods. 3 vety druhej v spojení s § 219 O.s.p. a § 492 odsek 1, odsek 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení od 01.07.2016.“

9. Keďže najvyšší súd sa vo svojom rozsudku v podstatnej časti stotožnil so závermi krajského súdu, žiada sa na tomto mieste uviesť aspoň podstatnú časť tohto odôvodnenia krajského súdu:

„Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že podľa § 21 ods. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Zb. je zákonnou podmienkou pre vznik nároku na starobný dôchodok pri dovŕšení veku 58 rokov podmienka, že takýto žiadateľ bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) až l). Túto podmienku navrhovateľ nespĺnil. Podľa § 174 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. je podmienkou pre vznik nároku na starobný dôchodok pri dovŕšení 58 rokov podmienka, aby bol zamestnaný 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h), alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií. Zároveň podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. musí byť splnená podmienka, že zamestnanie v I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999. Ani túto zákonnú podmienku navrhovateľ nespĺnil.“

Z potvrdenia Ministerstva obrany Slovenskej republiky, sekcie ekonomiky a finančného manažmentu, odbor financovania a účtovníctvo zo dňa 12.10.2012 totižto vyplýva, že navrhovateľ bol zamestnancom v zamestnaní zaradenom v I. kategórii funkcií v období od 1.9.1973 do 21.9.1986 a od 30.11.1989 do 30.8.1990, t. j. spolu 5 044 dní, t. j. 13 rokov a 299 dní a v zamestnaní zaradenom do II. kategórii funkcií od 22.9.1986 do 29.11.1989, kde získal 1 165 dní, t. j. 3 roky a 70 dní.

Súčasne nespĺnil ani zákonnú podmienku upravenú v § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., lebo jeho zamestnanie zaradené do I. alebo II. kategórii funkcií netrvalo k 31. decembru 1999. Uvedené navrhovateľ ani nespochybňoval, argumentoval však tým, že túto podmienku nemohol z objektívnych dôvodov, aj s poukazom na celkovú situáciu v armáde Slovenskej republiky a nezamestnanosť, objektívne splniť.

Keďže navrhovateľ nezískal zamestnanie v I. pracovnej kategórii v rozsahu najmenej 16 rokov a súčasne nesplnil podmienku trvania zamestnania v I. pracovnej kategórii alebo II. kategórie funkcií k 31.12.1999, nepochybila odporkyňa, ak preskúmanými rozhodnutiami zamietla žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok od 12.6.2013 z dôvodu, že navrhovateľ nedovršil dôchodkový vek (62 rokov) ako to ukladá § 65 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. a nesplnil ani zákonné podmienky na nárok na nižší dôchodkový vek (od 58 rokov veku života)...

... Vo vzťahu k námietkam navrhovateľa súvisiacim so stavom v armáde a so skutočnosťou, že podmienku § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. nemohol splniť z objektívnych dôvodov je potrebné uviesť, že ani súdu ani odporkyni zákonné ustanovenia neumožňujú odstrániť tzv. tvrdosť zákona.

Ďalšie námietky navrhovateľa súvisiace s nesprávnym výpočtom dôb zaradeným do I. resp. II. pracovnej kategórie, keď I. kategória funkcií mala byť zle vypočítaná v neprospech navrhovateľa o dva mesiace a doby zaradenia do II. pracovnej kategórie majú byť v menšom rozsahu ako to uviedla odporkyňa, tieto nemajú žiaden vplyv na konkrétne posúdenie otázky dovŕšenia dôchodkového veku a pokiaľ navrhovateľ predloží nové dôkazy a potvrdenia, nič mu nebráni opätovne požiadať o starobný dôchodok a o započítanie týchto dôb pre účely žiadosti o starobný dôchodok.“

10. Z citovaného je zrejmé, že vo všeobecnosti je podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov dôchodkovým vekom na priznanie nároku na starobný dôchodok 62 rokov, avšak zákon č. 100/1988 Zb. pripúšťa, aby starobný dôchodok mohol byť priznaný aj osobe mladšej. Konkrétne v danom prípade sťažovateľ ako žiadateľ o priznanie nároku na starobný dôchodok dovŕšil vek 58 rokov, pričom priznanie starobného dôchodku v tomto veku upravuje § 21 ods. 1 písm. d) a § 174 ods. 1 písm. c) označeného zákona. Tak, ako to konajúce súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí uviedli, predpokladom na to, aby bol sťažovateľovi priznaný starobný dôchodok už v jeho 58 roku veku podľa § 21 ods. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Zb. je, aby bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie (t. j. zamestnanie vykonávané sústavne a v priebehu kalendárneho mesiaca prevažne rizikové práce, pri ktorých dochádza k častým a trvalým poruchám zdravia pracujúcich

pôsobením škodlivých fyzikálnych a chemických vplyvov, pozn.), uvedený v § 14 ods. 2 písm. i) až l), pričom podľa § 14 ods. 4 označeného zákona sa za takéto zamestnanie I. pracovnej kategórie v období pred 1. januárom 2000 považuje okrem iného aj služba vojaka z povolania zaradená do I. kategórie funkcií, ak nevznikol nárok na dôchodok podľa piatej časti tohto zákona. Z dokazovania vykonaného pred všeobecnými súdmi vyplynulo, že keďže sťažovateľovi nevznikol nárok na výsluhový dôchodok, obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (t. j. od 1. septembra 1973 do 31. augusta 1990, pozn.) mu bolo „... pre nárok na starobný dôchodok zhodnotené“ (pozri stranu 4 rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 28. októbra 2014, pozn.), pričom sťažovateľ ako profesionálny vojak odslúžil v zamestnaní zaradenom v I. kategórii funkcií dobu 13 rokov a 299 dní [zvyšné roky (3 roky a 70 dní) odslúžil v zamestnaní zaradenom v II. kategórii funkcií ako profesionálny vojak a 3 roky a 123 dní odpracoval v civilnom zamestnaní II. pracovnej kategórie].

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ nespĺnil zákonnú požiadavku zamestnania minimálne 20 rokov v zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie na to, aby mu mohol byť priznaný starobný dôchodok už v 58 roku veku podľa § 21 ods. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Zb. Obdobne pre priznanie starobného dôchodku podľa § 174 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. už vo veku 58 rokov bolo predpokladom, aby bol zamestnanec zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní I. pracovnej kategórie uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo aby bol zamestnaný 16 rokov v zamestnaní I. pracovnej kategórie uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, pričom podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. nevyhnutnou kumulatívnou podmienkou pre priznanie starobného dôchodku podľa tohto ustanovenia bolo, aby tieto uvedené zamestnania zamestnanec vykonával k 31. decembru 1999, ktorú sťažovateľ podľa zistenia všeobecných súdov nespĺnil.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

12. Uvedené závery najvyššieho súdu, ako aj závery krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, možno považovať za logické, ústavne udržateľné, neodporujúce aplikovanej právnej úprave a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017